

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

L'escombra i el pal de fregar

Una vegada hi havia una escombra i un pal de fregar que vivien en una casa molt confortable d'una gran ciutat. En aquella casa hi vivia una família formada per una mare, un pare, tres nens i una gata.

L'escombra i el pal de fregar no deixaven de treballar. Estaven cansats, sobretot l'escombra, que ja era velleta. Últimament, a més, amb l'arribada de la primavera, els nens sortien al jardí i la feien servir de cavallet o d'espasa per jugar.

Una nit, mentre tothom dormia, l'escombra li va dir al pal de fregar:

ESCOMBRA—Mira, Pal, soc velleta i ja no tinc força per treballar en aquesta casa. Si no me'n vaig d'aquí, em llençaran al foc. Volia dir-t'ho, perquè som amics.

PAL DE FREGAR—Gràcies per dir-m'ho, però estic trist perquè no ens tornarem a veure. On aniràs?

ESCOMBRA—Aniré saltant fins a les cases que hi ha a prop del mar. A reveure, Pal de fregar!

I amb una fregadissa de pèls l'escombra va marxar per la porta del pati.

De matinada va arribar, d'esma, a l'entrada de la primera cabaneta de fusta que hi havia tocant al mar. Només sortir el sol, un pescador vellet, amb barba i amb una pipa a la boca va obrir la porta de casa, va agafar un impermeable que hi havia damunt d'un balancí i un barret penjat en un clau de la paret de la cabana. En baixar el primer esglaó l'home va veure l'escombra, la va agafar i li va dir:

HOME VELLET —Vaja! Amiga meva, tens els mateixos anys que jo? Em sembla que estem fets l'un per a l'altre. Jo no et faré treballar gaire i tu podràs ajudar-me a mantenir neta la meva cabana.

L'escombra estava contenta de ser amb aquell vellet. Era un home tranquil, alegre i agradable, sempre cantava cançons marineres. Cada dia explicava històries sobre el mar i el que havia vist al llarg dels seus anys de pescador. A l'escombra li va semblar que havia fet sort amb aquest vellet.

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

Sovint pensava en el seu amic, el Pal de fregar. Enyorava els nens i els renecs del Pal quan li trepitjaven els seus fils, però la pau i la companyia en aquella cabana eren el millor que havia tingut mai.

Un matí, quan el vellet ja havia sortit, l'escombra descansava a l'entrada de la cabana i contemplava les onades del mar quan va veure baixar el Pal de fregar pel camí.

ESCOMBRA—**Pal de Fregar! Què fas aquí?**

PAL DE FREGAR—**Escombra estimada! T'enyorava! Com estàs?**

ESCOMBRA—**Molt bé, visc amb una persona tan vella com jo, li falten tantes dents com a mi pèls, però som feliços. Ens expliquem les històries de les nostres vides i gaudim del temps que tenim. I tu, com estàs?**

PAL DE FREGAR—**Una mica cansat de viure en aquella casa. La mestressa últimament no para de rondinar. Diu que tinc els pèls prims i que ja no eixugo. Qualsevol dia em llençarà a les escombraries. Tu creus que podria quedar-me amb vosaltres?**

ESCOMBRA—**I tant que sí! Podries ajudar a recollir l'aigua de la tempesta, tenim una primavera molt plujosa, enguany!**

PAL DE FREGAR—**Doncs no m'ho penso més, Escombra. Aquí em quedo!**

I a partir d'aquell dia, a la cabana del pescador vellet eren tres els personatges que s'explicaven històries. Les històries que arreu del món s'expliquen a les cases, que passen de generació en generació i que ens ensenyen a viure.

I conte contat, conte acabat!

Pseudònim: Les aventures silvestres

Text: Elena Blaya

Enregistraments: Mireia Rey

Muntatge: Carla Sánchez

Coordinació: equip del Centre Obert de Vidreres

